

Sygn. akt VI Ka 255/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz (spr.)

Sędziowie: SSO Michał Chojnowski

SSO Włodzimierz Suwała

Protokolant: asystent sędziego Katarzyna Fróg, asystent sędziego Agnieszka Lulkowska

przy udziale prokuratora Anny Radyno – Idzik

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r.

sprawy M. K., M. S. (1), K. B. i M. W. (1)

oskarżonych o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

sprawy A. I. (1)

oskarżonego o przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez: oskarżonego M. W. (1) i obrońców oskarżonych M. W. (1), M. K., M. S. (1), K.
B. i A. I. (1).

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 30 września 2013 roku sygn. akt II K 149/12

zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że z podstawy wymiaru kary wobec oskarżonych: M. K., M. S. (1), K.
B., M. W. (1) oraz z podstawy wymiaru kary wobec oskarżonego A. I. (1) za czyn z pkt II aktu oskarżenia eliminuje art.
56 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii; w pozostałej zaskarżonej części tenże wyrok
utrzymuje w mocy; na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym wyroku w
ten sposób, że w dacie urodzenia A. I. (1) w miejsce cyfry „ (...)” wpisuje cyfrę „(...)”; zasądza od Skarbu Państwa na
rzecz adwokatów: M. W. (2), P. Ż. i J. C. kwoty po 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji
odwoławczej wraz z podatkiem VAT; zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: M. K. kwotę 1400 zł, A. I. (1)
kwotę 1400 zł, M. S. (1) kwotę 1100 zł, K. B. kwotę 580 zł oraz M. W. (1) kwotę 700 zł tytułem opłaty za drugą instancję
oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym w częściach na nich przypadających.

VI Ka 255/14

UZASADNIENIE

1. M. K. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 21 października 2010r. do dnia 06-02-2011 r. w W., L. i okolicach Z., wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29-07-2005r o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że :

- działając z polecenia R. F. (1) wielokrotnie odbierał od G. P. środki odurzające w postaci marihuany w ilościach co najmniej 1 kg, łącznie około 20 kg, kokainę w ilości nie mniejszej niż 60 gram oraz substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1,5 kg, które następnie działając wspólnie i w porozumieniu z A. I. (1) dzielił na mniejsze porcje,
- wraz z A. K. i A. I. (1) wielokrotnie przyjmował nabyte przez R. F. (1) od ustalonej osoby środki odurzające w postaci po 50 gram kokainy, łącznie nie mniej niż 0,5 kg i od 100 do 300 gram amfetaminy, łącznie nie mniej niż 1 kg, które jako kurier przewoził z okolic Z. i z W. do L., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z A. I. (1) i A. K. dzielił na mniejsze porcje, które to środki odurzające i substancje psychotropowe działając na polecenie R. F. (1) wielokrotnie przekazywał innym osobom do dalszej odsprzedaży, w tym :
- wraz z A. I. (1) S. S. (1) wielokrotnie marihuanę o łącznej wadze około 10 kg, kokainę łącznie około 50 gram, haszysz łącznie około 400 gram,
- P. N. substancje psychotropowe w postaci amfetaminy o łącznej wadze około 1,2 kg,
- Ł. W. trzykrotnie po 50 gram marihuany,

-wraz z A. I. (1) M. S. (1) ps. (...) łącznie 530 gram

marihuany i 10 gram kokainy,

-wraz z A. I. (1) i A. K. K. B. łącznie ok. 70 gram

marihuany, ok. 70 gram amfetaminy i 35 gram kokainy,

-A. D. ps. (...) 300 gram marihuany -M. W. (3) ps. (...) 50 gram marihuany, 30 gram amfetaminy i 20 gram kokainy,

-S. Z. ps (...) co najmniej dwukrotnie po 100 gram marihuany

- B. K. ps (...)50 gram marihuany,

-S. K. 50 gram marihuany,

-M. M. (1) ps. (...) cztery razy po 100 gram marihuany,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art. 12k.k.,

2. A. I. (1) został oskarżony o to, że:

II. w okresie od bliżej nieustalonego dnia sierpnia 2010r. do dnia 06-02-2011 r. w W., L. i okolicach Z., wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że :

-działając z polecenia R. F. (1) wielokrotnie uprzednio nabytą przez R. F. (1) bezpośrednio lub za pośrednictwem M. K. od G. P. marihuanę w ilości nie mniejszej niż 20 kg oraz amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 1,5 kg, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. dzielił na mniejsze porcje;

-wraz z M. K. i A. I. (1) wielokrotnie przyjmował nabyte przez R. F. (1) od ustalonej osoby środki odurzające w postaci po 50 gram kokainy, łącznie nie mniej niż 0,5 kg i od 100 do 300 gram amfetaminy, łącznie nie mniej niż 1 kg, które jako kurier przewoził z okolic Z. i z W. do L. , a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i M. K. dzielił na mniejsze porcje,

które to środki odurzające i substancje psychotropowe działając na polecenie R. F. (1) wielokrotnie jako kurier lub nabyte od R. F. (1) przekazywał innym osobom do dalszej odsprzedaży, w tym :

- wraz z M. K. i A. K. K. B. łącznie ok. 70 gram marihuany , ok. 70 gram amfetaminy i 35 gram kokainy
- M. S. (1) ps (...) środki odurzające w postaci 300 gram marihuany
- S. K. około 200 gram marihuany,

- P. B. ps (...) nie mniej niż 100 gram marihuany , - S. Z. ps (...)50 gram marihuany,

- B. K. ok. 500 gram marihuany,

- Ł. W. ps (...) 10 gram marihuany,

-w dniu 20.12.2010r. za pośrednictwem S. S. (1) przekazał nieustalonym mężczyznom z N. 200 gram marihuany, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

III. w dniu 06.02.2011 r. w lokalu przy ul. (...) w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci marihuany o łącznej wadze 14,43 grama brutto przechowywane w torebce foliowej oraz kokainę o łącznej wadze brutto 18,17 gram przechowywaną w dwóch torebkach foliowych, tj. o czyn z art.62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

3.M. S. (2)ński został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od lipca 2010r. do 4 lutego 2011r. w W. i L. wbrew przepisom art. 33-35 i art.37 ustawy z dnia 29-07-2005r.o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że:

-w listopadzie 2010r. w celu odsprzedaży innym osobom w trzech transakcjach nabył od R. F. (1) łącznie 530 gram marihuany po 16 zł za gram i 10 gram kokainy po 110 zł za gram,

- w okresie od lipca 2010r. do 4 lutego 2011r. w celu odsprzedaży innym osobom wielokrotnie nabywał od M. M. (2) po 50, 100 i 200 gram marihuany, łącznie około 2 kg w cenie od 17 do 20 zł za gram,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z

art. 12 k.k.

4. A. R. został oskarżony o to, że:

XVII. w okresie od sierpnia 2010r. do 28 grudnia 2010r. w W. wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że w celu odsprzedaży innym osobom nabył:

- od R. F. (1) bezpośrednio lub za pośrednictwem M. K. środek odurzający w postaci marihuany o łącznej wadze ok. 750 gram i 15 gram kokainy,
- od A. I. (1) w okresie od 28.11.2010r. do 28.12.2010r. środek odurzający w postaci marihuany o łącznej wadze ok. 200 gram ,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

5.K. B. został oskarżony o to, że:

XXII. w okresie od sierpnia 2010r. do listopada 2010r. w W. wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że w celu odsprzedaży innym osobom za pośrednictwem M. K. , A. K. i A. I. (1) nabył od R. F. (1) kilkakrotnie, łącznie nie mniej niż 70 gram marihuany , 70 gram amfetaminy i ok. 35 gramów kokainy , tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

6. M. W. (1) został oskarżony o to, że:

XXX. w okresie od sierpnia 2010r. do grudnia 2010r. w W. i J. wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii , działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu uzyskania korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że wielokrotnie przekazywał R. F. (1) łącznie nie mniej niż 500 gram kokainy i nie mniej niż 1 kg amfetaminy celem odsprzedaży tych substancji innym osobom, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k .

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 30 września 2013 roku, II K 149/12 orzekł:

1. oskarżonego **M. K.** w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 22 lipca 2010r. do dnia 06.02.2011r. w W., L. i okolicach Z., wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomani, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że :

-działając z polecenia R. F. (1) odebrał od osoby o ps. (...) 10 gram heroiny, którą przekazał A. I. (1), wielokrotnie odbierał od G. P. środki odurzające w postaci marihuany w ilościach co najmniej 1 kg, łącznie około 20 kg, kokainę w ilości nie mniejszej niż 60 gram oraz substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1,5 kg, które następnie działając wspólnie i w porozumieniu z A. I. (1) dzielił na mniejsze porcje,

- w celu odsprzedaży innym osobom nabył od R. F. (1) ok. 100 gram amfetaminy , ok. 100 gram marihuany i ok. 30 gram kokainy,
- wraz z A. K. i A. I. (1) wielokrotnie przyjmował nabyte przez R. F. (1) od ustalonej osoby środki odurzające w postaci po 50 gram kokainy, łącznie nie mniej niż 0,5 kg i od 100 do 300 gram amfetaminy, łącznie nie mniej niż 1 kg , które jako kurier przewoził z okolic Z. i z W. do L., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z A. I. (1) i A. K. dzielił na mniejsze porcje, które to środki odurzające i substancje psychotropowe działając na polecenie R. F. (1) wielokrotnie przekazywał innym osobom do dalszej odsprzedaży, w tym :
- S. S. (1) co najmniej 10 razy marihuanę o łącznej wadze około 10 kg,
- P. N. substancje psychotropowe w postaci amfetaminy o łącznej wadze co najmniej 1,2 kg,
- wraz z A. K. Ł. W. łącznie co najmniej trzykrotnie po 50 gram marihuany , nie mniej niż 150 gram amfetaminy , nie mniej niż 15 gram kokainy,

- M. S. (1) ps. (...) co najmniej 230 gram marihuany i 10 gram kokainy,

- wraz z A. I. (1) i A. K. K. B. łącznie co najmniej 70 gram marihuany, ok. 70 gram amfetaminy i 35 gram kokainy,

- A. D. ps. (...) co najmniej pięć razy łącznie nie mniej niż 300 gram marihuany,

- S. Z. ps. (...) co najmniej dwukrotnie po 50 gram marihuany,
- B. K. ps.(...) co najmniej 50 gram marihuany,

- S. K. co najmniej 5 razy po 100 gram marihuany, dwa razy po 10 g kokainy i nie mniej niż 50 gram amfetaminy,

- M. M. (1) ps. (...) nie mniej niż cztery razy po 100 gram marihuany,
- A. R. ps. (...) środek odurzający w postaci marihuany co najmniej pięć razy po 150 gram o łącznej wadze nie mniej niż 750 gram i trzy razy po 5 gram kokainy o łącznej wadze 15 gram,
- w dniu 20.12.2010r. za pośrednictwem S. S. (1) przekazał nieustalonym mężczyznom z N. 200 gram marihuany i za to na podstawie art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu ustalonym w Dz. U. z 2005r. Nr 179 poz.1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

2. oskarżonego **A. I. (1)** w ramach czynu zarzuconego w pkt II uznał za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia sierpnia 2010r. do dnia 06-02-2011r. w W., L. i okolicach Z., wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że :

-działając z polecenia R. F. (1) wielokrotnie uprzednio nabytą przez R. F. (1) bezpośrednio lub za pośrednictwem M. K. od G. P. marihuanę w ilości nie mniejszej niż 20 kg oraz amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 1 kg, które działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. dzielił na mniejsze porcje;

-w celu odsprzedaży innym osobom nabył od R. F. (1) co najmniej 10 gram heroiny, 150 gram amfetaminy, ok. 300 gram marihuany i trzykrotnie po 5 gram kokainy,

-wraz z M. K. wielokrotnie przyjmował nabyte przez R. F. (1) od ustalonej osoby środki odurzające w postaci po 50 gram kokainy, łącznie nie mniej niż 0,5 kg i od 100 do 300 gram amfetaminy, łącznie nie mniej niż 1 kg, które jako kurier przewoził z okolic Z. i z W. do L., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. i M. K. dzielił na mniejsze porcje, które to środki odurzające i substancje psychotropowe działając na polecenie R. F. (1) wielokrotnie jako kurier lub nabyte od R. F. (1) przekazywał innym osobom do dalszej odsprzedaży, w tym :

- S. S. (1) co najmniej 2 razy marihuanę o łącznej wadze nie mniej niż 1 kg,
- wraz z M. K. i A. K. K. B. łącznie ok. 70 gram marihuany, ok. 70 gram amfetaminy i 35 gram kokainy,

- M. S. (1) ps. (...) środki odurzające w postaci 300 gram marihuany,
- S. K. co najmniej dwa razy po 50 gram marihuany,
- P. B. ps. (...) nie mniej niż 100 gram marihuany,
- S. Z. ps. (...) nie mniej niż 50 gram marihuany,
- B. K. ps. (...) nie mniej niż dziesięć razy po 50 gram marihuany łącznie ok. 500 gram marihuany,
- A. R. ps. (...) ok. 300 gram marihuany i za tak przypisany czyn na podstawie art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu ustalonym w Dz. U. z 2005r. Nr 179 poz. 1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł; w ramach czynu zarzucanego w pkt III uznał za winnego tego, że w dniu 06.02.2011 r. w lokalu przy ul. (...) w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci marihuany o łącznej wadze 12,97 grama brutto przechowywane w torebce foliowej oraz kokainę o łącznej wadze brutto 19,63 grama przechowywaną w dwóch torebkach foliowych i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu A. I. (1) karę łączną 3 i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. oskarżonego M. S. (1) w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VI uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2010r. do 4 lutego 2011 r. w W. i L. wbrew przepisom art.33-35 i art.37 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że:

-w listopadzie 2010r. w celu odsprzedaży innym osobom w trzech transakcjach nabył od R. F. (1) łącznie 530 gram marihuany po 16 zł za gram i 10 gram kokainy po 110 zł za gram,

-w okresie od lipca 2010r. do 4 lutego 2011r. w celu odsprzedaży innym osobom wielokrotnie nabywał od M. M. (2) po 50, 100 i 200 gram marihuany, łącznie około 2 kg w cenie od 16 do 18 zł za gram i za to na podstawie art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu ustalonym w Dz. U z 2005r. Nr 179 poz. 1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał i wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 35 zł;

4. oskarżonego A. R. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XVIII uznał za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2010r. do 28 grudnia 2010r. w W. wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy z dnia 29-07-2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że w celu odsprzedaży innym osobom nabył:

-od R. F. (1) za pośrednictwem M. K. środek odurzający w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniej niż 750 gram i 15 gram kokainy,

- od R. F. (1) za pośrednictwem A. I. (1) środek odurzający w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniej niż 200 gram i za to na podstawie art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu ustalonym w Dz. U z 2005r. Nr 179 poz. 1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 zł;

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec A. R. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby;

6. **oskarżonego K. B.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu ustalonym w Dz. U z 2005r. Nr 179 poz. 1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł;

7. **oskarżonego M. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu ustalonym w Dz. U z 2005r. Nr 179 poz. 1485 w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł;

8. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych pochodzących z przestępstw popełnionych przez oskarżonych: M. S. w kwocie 41.580 zł, M. W. (1) w kwocie 61.000 zł, K. B. w kwocie 5.530 zł, A. R. w kwocie 16.850 zł, A. I. (1) w kwocie 13.550 zł, M. K. w kwocie 14.100 zł;

9. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył okresy tymczasowego aresztowania: oskarżonemu M. K. od dnia 06.02.2011 r. do dnia 27.11.2012r., A. I. (1) od dnia 06.02.2011r. do 30.06.2011r. i od 16.07.2011r. do dnia 29.10.2012r., M. S. (1) od dnia 08.09.2011 r. do dnia 20.01.2012r., M. W. (1) od dnia 20.10.2011r. do dnia 25.10.2011r. i od dnia 21.03.2012r. do dnia 29.10.2012r., a na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu A. R. okres zatrzymania od dnia 12.05.2011r. do dnia 13.05.2011r. i uznał karę grzywny za wykonaną do wysokości 4 stawek dziennych;

10. na podstawie art. 70 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa: przez zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie na k. (...) pod poz.8,9,10, 11,12 oraz na k. (...) pod poz. 21 i 22; przez pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie na k. (...) -H pod poz. 13 i 14;

11. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić: A. I. (1) dowody rzeczowe wymienione w wykazie na k. 602 H pod poz. 15 i 16; M. K. dowody wymienione w wykazie na k. 602H pod poz. 23-26; R. F. (1) dowód wymieniony w wykazie na k. 602H pod poz. 27; M. W. (1) dowody rzeczowe wymienione w wykazie na k. 1373 pod poz. 1-3 zarejestrowane pod nr DRZ (...), (...) i (...) przechowywane w KPP L.; M. S. (1) dowód rzeczowy wymieniony w wykazie na k. 1370 pod poz. 7 zarejestrowany pod nr DRZ (...) przechowywany w KPP L.; A. R. dowody rzeczowe wymienione w wykazie na k. 1012v pod poz. 2-5 zarejestrowane pod nr DRZ (...), (...), (...), (...) przechowywane w KPP L.;

12. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: J. C., P. Ż. i M. W. (2) kwoty po 1859,76 zł obejmujące wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonych oraz podatek od towarów i usług;

13. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych M. K. opłatę w kwocie 1400 zł, od K. B. opłatę w kwocie 580 zł, od A. R. opłatę w kwocie 750 zł, od A. I. (1) opłatę w kwocie 1400 zł i koszty sądowe od oskarżonych K. B. i A. R. w kwocie po 799,58 zł, od oskarżonego M. K. w kwocie 951,91 zł, od oskarżonego A. I. (1) w kwocie 928,31 zł, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych M. S. (1) i M. W. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w części na nich przypadającej i obciążył nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli oskarżony M. W. (1) i obrońcy oskarżonych.

Oskarżony M. W. (1) w apelacji osobistej zaskarżył wyrok ten w całości. Wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania: art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nie rozważenie

wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego i rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na jego niekorzyść oraz oparcie ustaleń na okolicznościach, które nie zostały ujawnione na rozprawie. Oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. W. (1) zaskarżył w części dotyczącej tego oskarżonego wyrok w całości. Na podstawie art. 427§ 1 kpk i art. 438 pkt. 1 i 4 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony M. W. (1) popełnił czyn zabroniony z art. 56 ust. 1 i 3., bowiem brak jest dowodów winy, a tym samym oskarżony nie wypełnił znamion zrzucanego mu czynu;
2. przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu poprzez błędne przyjęcie w podstawie prawnej skazania, że oskarżony jednym czynem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy przeciwdziałaniu narkomanii, co zawiera w sobie logiczną sprzeczność, a także uchybia zasadzie *lex specialis derogat legi generali*;
3. naruszenie art. 5 kpk poprzez wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o przypuszczenia nie poparte dowodami wskazującymi w sposób jednoznaczny na winę oskarżonego, podczas gdy rozstrzygnięcie to winno opierać się jedynie na popartych dowodami prawdziwych ustaleniach faktycznych, a nie dające się usunąć wątpliwości sąd powinien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego;
4. rażąco niewspółmierność zastosowanej kary w stosunku do popełnionego czynu, z uwagi na fakt, iż dokonanie oceny zachowania oskarżonego przez Sąd nie było dokonywane przez pryzmat recydywy;

Mając na uwadze powyższe zarzuty, na podstawie art. 427§ 1 kpk w zw. z art. 437§ 1 kpk, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów. Z ostrożności procesowej na podstawie art. 427§1 kpk w zw. z art. 437§2 kpk, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) zaskarżając wyrok na korzyść oskarżonego, zarzucił:

1. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez nieuzasadnione przydanie wiarygodności zeznaniom R. F. (2), podczas gdy:
 - a) jego pomówienia dotyczące M. S. (1) nie znajdują potwierdzenia w absolutnie żadnych innych dowodach, a obciążył M. S. (1) dopiero po zapewnieniu mu perspektywy skorzystania z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary,
 - b) w istotnym dla sprawy okresie zażywał on narkotyki (marihuanę i kokainę) łącznie z alkoholem (co 2-3 dni), co mogło zakłócać ogłód i zapamiętywanie rzeczywistości,
 - c) jest nieprawdopodobne, aby - wobec liczby wskazywanych przez siebie transakcji (Sąd Rejonowy określa to jako „ogrom procederu”) - zapamiętał on i rzetelnie przedstawił tak w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym faktyczne transakcje, ich przedmiot oraz kontrahentów, zwłaszcza ze względu na okoliczności wskazane powyżej w pkt b,
2. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 4, art. 7 i art. 410 K.p.k., poprzez niedostrzeżenie sprzeczności w zeznaniach R. F. (1), polegających na tym, że:
 - a) w postępowaniu przygotowawczym zeznał, że 230g marihuany dostarczył M. S. (1) M. K., a 300 g A. I. (1)(k. 186), podczas gdy przed Sądem zeznawał wyłącznie o pośrednictwie M. K.,

b) w postępowaniu przygotowawczym zeznał, że osobiście sprzedał M. S. (1) log kokainy dopiero po dostarczeniu mu 230 marihuany (k. 129), podczas gdy przed Sądem zeznał, że najpierw osobiście sprzedał log kokainy, by nabrać zaufania do nabywcy,

które to sprzeczności uniemożliwiają ustalenie stanu faktycznego dającego podstawę do skazania,

3. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 4, art. 7 i art. 410 K.p.k. przy ustalaniu ilości narkotyków, które M. S. (1) miał otrzymać od pośredników R. F. (1) oraz przy obliczaniu korzyści majątkowej osiągniętej z przypisanego M. S. (1) przestępstwa, która miała wynieść 41.580 zł, w sytuacji gdy ilości tych narkotyków na podstawie zeznań R. F. (1) ustalić się nie da (zeznał na rozprawie: zamiast 800 g mogło być 700 g. Wszystko było podawane w przybliżeniu. Jak mówiłem 30g to mogło być 40g" oraz „nie jestem 100% pewny co do podanych ilości transakcji”),

4. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 4, art. 7 i art. 410 K.p.k., poprzez ustalenie bez wystarczających dowodów, że M. K. i A. I. (1) dostarczyli na zlecenie R. F. (1) marihuanę M. S. (1) z jednoczesnym pominięciem, że:

a) M. K. i A. I. (1) nie informowali R. F. (1), by zrealizowali jego zlecenie,

b) R. F. (1) zeznał, iż M. K. oszukiwał go i nie rozliczał się z pieniędzy, co oznacza, że mógł nie sprzedać marihuany M. S. (1);

5. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 4, art. 7 i art. 410 K.p.k., poprzez zaniechanie wyciągnięcia wniosków ze sprzeczności w zeznaniach R. F. (1) i M. M. (2), odnośnie ilości marihuany sprzedanej przez pierwszego z nich, drugiemu, podczas gdy sprzeczność powyższa obrazuje po stronie jednego z nich, albo obydwu, konfabulację albo rażącej miary brak precyzji we wskazywaniu ilości narkotyków będących w obrocie, co nie pozwala dokonywać ustaleń faktycznych na podstawie ich zeznań,

6. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 4, art. 7 i art. 410 K.p.k., poprzez przydanie wiarygodności zeznaniom M. M. (2), podczas gdy:

a) jego pomówienia dotyczące M. S. (1) nie znajdują potwierdzenia w absolutnie żadnych innych dowodach,

b) odmówił składania zeznań na rozprawie, uniemożliwiając weryfikację zeznań z postępowania przygotowawczego, na których oparł się Sąd,

c) nic nie wskazywało, aby odmówił składania zeznań na rozprawie ze względu na obecność oskarżonych,

d) nie znajduje uzasadnienia wnioski Sądu, że skoro świadek potwierdził swe zeznania z postępowania przygotowawczego, to znaczy że jest wiarygodny,

7. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 4, art. 7 i art. 410 K.p.k., poprzez ustalenie bez żadnych dowodów, jakoby M. S. (1) nabył od R. F. (1) kokainę w celu odsprzedaży innym osobom, a zatem, że w tym zakresie uczestniczył w obrocie znaczną ilością narkotyków, podczas gdy nawet R. F. (1) poddał w wątpliwość cel nabycia tej kokainy, wskazując na jej niewielką ilość (10g),

8. mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 4, art. 7 i art. 410 K.p.k., poprzez przyjęcie bez dowodów, jakoby M. S. (1) „osiągnął” korzyść majątkową, bez ustalenia, że zbył narkotyki,

9. naruszenie art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez uznanie, że M. S. (1) uczestniczył w obrocie narkotykami, bez ustalenia, że zbył on komukolwiek te narkotyki oraz że zbył je innemu odbiorcy niż konsument.

Powołując się na powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie osk. M. S. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie dotyczącym M. S. (1) i

przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania. Nadto obrońca wniósł o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia z tytułu obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Obrońca oskarżonego M. K. zaskarżył wyżej wymieniony wyrok w całości odnośnie oskarżonego tj. w pkt. 1,8,9,10,13. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1 / na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. - obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., poprzez przyjęcie za wiarygodne zeznań świadków S. S. (1), A. D., M. M. (1), Ł. W., S. K., B. K., S. Z., J. G. oraz M. W. (3), składanych na etapie postępowania przygotowawczego, poczym odwołanych bądź zasadniczo zmienionych w trakcie postępowania sądowego - mimo, że wskazania wiedzy i doświadczenia, powinny skutkować dyskwalifikacją zeznań tych świadków;

2/ na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. - obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez przyjęcie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, nie uwzględniając przy tym okoliczności przemawiających na jego korzyść, oraz oparcia orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla oskarżonego, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska. Ponadto, poprzez faworyzowanie znaczenia dowodów uzyskanych podczas postępowania przygotowawczego, kosztem dowodów zgromadzonych na rozprawie głównej;

3/ na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. - obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez nie rozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego, niedających się usunąć wątpliwości/

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i o uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. B. zaskarżył powyższy wyrok na korzyść oskarżonego K. B. co do winy. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 4, 7, 5 § 2, 410 k.p.k. poprzez dokonanie nieuprawnionych, dowolnych i sprzecznych z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, na podstawie wybiórczo traktowanego materiału dowodowego, wyłącznie w oparciu o okoliczności obciążające oskarżonego, z ewidentnym naruszeniem zasady domniemania niewinności i bezstronności, ustaleń pozwalających na przypisanie winy oskarżonemu K. B. i uznanie, że K. B. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, w sytuacji gdy:

a. jedynym dowodem obciążającym oskarżonego K. B. są zeznania świadka R. F. (1), zaś jego zeznania są wzajemnie sprzeczne i na każdym etapie postępowania, na którym zeznania te były składane różnią się one co do istotnych okoliczności - w tym co do ilości, jak i rodzaju narkotyków, jakie R. F. (1) miała sprzedawać oskarżonemu K. B.;

b. zeznania R. F. (1) odnośnie oskarżonego K. B. - w przeciwieństwie do zeznań składanych przez niego odnośnie pozostałych oskarżonych - nie zostały wsparte jakimikolwiek innymi dowodami;

c. zeznania R. F. (1) nie znalazły potwierdzenia w treści wyjaśnień współoskarżonych M. K. oraz A. I. (1), a przede wszystkim w treści zeznań świadka A. K.;

d. brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że oskarżony K. B. nabywał narkotyki od R. F. (1) w celu ich dalszej odsprzedaży;

e. brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na istnienie osób - tzw. dilerów, którzy mieliby - na polecenie oskarżonego K. B. - sprzedawać dalej narkotyki nabyte przez niego od R. F. (1);

f. brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że oskarżony K. B. uzyskał z tytułu ustalonego przez Sąd uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi jakąkolwiek korzyść majątkową

2. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 6 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w taki sposób, iż Sąd wyłącznie wskazał na dowody przeprowadzone w sprawie i ograniczył uzasadnienie wyroku do ich omówienia bez wskazania wpływu każdego z wymienionych dowodów w całości lub w konkretnym ich fragmencie na poszczególne elementy ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, a także poprzez niewyjaśnienie, dlaczego Sąd odmówił wiarygodności, a w zasadzie w ogóle nie wziął pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności tych wskazanych powyżej w pkt. 1 a, b, c, d, e i f;

Podnosząc powyższy zarzut, na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. B. od popełnienia przypisanego mu czynu (ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji).

Obrońca oskarżonego A. I. (1) zaskarżyła powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego A. I. (2). Wyrokowi temu zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia w związku z niekorzystnymi dla oskarżonego A. I. (1) ustaleniami faktycznymi, a polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k. poprzez ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego;

2. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. I. (1) poprzez wymierzenie mu kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności zdarzeń uzasadniały wymierzenie kary łagodniejszej;

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Legionowie ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu A. I. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności.

Zaskarżony wyrok uprawomocnił się wobec A. R. z uwagi na niewniesienie w odniesieniu do tego oskarżonego apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wszystkie wniesione apelacje mają charakter oczywiście bezzasadnych i stanowią one jedynie polemikę ze stanowiskiem sądu I instancji. Z racji tożsamości większości zarzutów i zasadniczej argumentacji podnoszonej w apelacjach, omówione zostaną łącznie. Godzi się w pierwszej kolejności odnotować, iż uzasadnienie sporządzone przez sąd rejonowy spełnia wymogi przewidziane w ustawie (art. 424 k.p.k.), w sposób szczegółowy i wyczerpujący wyjaśnione zostały istotne aspekty przedmiotu niniejszej sprawy. Sąd I instancji przedstawił argumentację popierającą koncepcję myślową, która stanowiła podstawę zapadłego rozstrzygnięcia. Uzasadnienie o takim kształcie umożliwiło dokonanie w instancji odwoławczej pełnej kontroli merytorycznej skarżonego orzeczenia. Co więcej, w toku rozważań dostrzeżono, iż zasadnicza większość zarzutów była już przedmiotem uwagi sądu rejonowego, co wynika ze sporządzonych w formie pisemnej motywów wyroku.

W istocie w niniejszej sprawie, poddawana w wątpliwość przez autorów apelacji jest prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych oraz ocena dowodów zebranych w sprawie. W głównej mierze zarzuty koncentrują się na okolicznościach, które przypuszczalnie zdaniem skarżących, skutecznie podważają wiarygodność złożonych przez świadka R. F. (1) zeznań. Już w tej części uzasadnienia wyrazić należy przekonanie o nietrafności formułowanych w tym przedmiocie tez.

Oskarżenia M. K. i A. I. (1) pojawiają się nie tylko w zeznaniach samego R. F. (1), ale także w wyjaśnieniach innych osób, które przesłuchane były w toku postępowania przygotowawczego w roli podejrzanych (k. 541, 563 –

565, 644 – 648, 654- 658, 755-758, 782-785, 892-895, k. 916e -916i). Sąd odwoławczy dostrzega zmianę postawy tychże osób na etapie postępowania sądowego. Zeznawali oni wówczas odmiennie – co szczególnie akcentowane jest przez obrońcę oskarżonego M. K.. W myśl zasady swobodnej oceny dowodów sąd rejonowy wykazał jednak dlaczego i w jakim zakresie dał im wiarę. Poglądem godnym zaaprobowania jest zasadność przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez nich na etapie postępowania przygotowawczego (występowali wówczas w roli podejrzanych). Ewidentnie zeznania świadków przesłuchanych na rozprawie charakteryzuje asekuracja oraz konflikt motywacyjny. W większości sugerowali, że uprzednie złożenie wyjaśnień obciążających oskarżonych nie było dobrowolne. Twierdzili, iż w obawie przed odpowiedzialnością karną poddawali się sugestiom prokuratora. W ich zeznaniach pojawią się także argumenty o możliwości omyłki, niezrozumienia przedstawionych im zarzutów jak też pobieżnego zapoznania się z aktami sprawy, z którymi zostali zaznajomieni. Przy czym konsekwentni pozostali oni, co do opisu dotyczącego R. F. (1) i jego przestępczej działalności. W tym kontekście zasadnym zdaje się być przytoczenie wypowiedzi Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10.11.2009 roku (wyrok w sprawie II Aka 189/09) zgodnie, z którą „dowód osobowy nie nabiera cech wiarygodności, ani też nie może zostać zdeprecjonowany tylko dlatego, że został utrwalony w jednej z faz postępowania karnego: w postępowaniu przygotowawczym, czy jurysdykcyjnym. Jeśli wyjaśnienia różnią się w swej treści, a cezurą tych rozbieżności jest stadium procesu, to Sąd I instancji dokonuje recenzji takiego dowodu z zachowaniem typowych reguł obowiązujących w tej mierze. Istotne znaczenie ma treść obu różnych od siebie depozycji i podawane powody zmiany stanowiska”.

Nie sposób podzielić zarzutów obrony o pomówieniu oskarżonego M. S. (1) przez R. F. (1). Fakt ten nie zasługuje na akceptację, choćby przez wzgląd na to, że osoba M. S. (1) pojawia się również w wyjaśnieniach M. M. (2) (k. 225-229; k. 2277). Wskazał on wprost, iż M. S. (1), znany mu pod pseudonimem (...), zaopatrywał się u niego w marihuanę, a także towarzyszył mu w wyjazdach po zakup środków odurzających do G. P.. Co więcej, jak czytamy w wyjaśnieniach M. M. (2) to M. S. (1) przedstawił go R. F. (1) – co także potwierdził sam M. S. (1) w trakcie przesłuchania w Prokuraturze Rejonowej W. P. w W. (k. 1067-68). Godnym uwagi jest fakt, iż aktach sprawy na kartach 1304-1306 znajdują się zeznania świadka K. K., który oświadczył, iż zna M. S. (1) - kupował od niego wcześniej marihuanę. W tym świetle, twierdzenia obrońcy, w których jednocześnie sugerował jakoby zeznania R. F. (1) dotyczące M. S. (1) były tylko pomówieniami, nie znajdującymi potwierdzenia w absolutnie żadnych innych dowodach, są całkowicie nietrafne. Niejako potwierdzeniem wiarygodności zeznań świadka R. F. (1) są bowiem wyjaśnienia M. M. (2), co dodatkowo wyklucza akceptację tezy o pomówieniu.

Słuszności odmówić nie można obrońcy oskarżonego K. B. jak i oskarżonemu M. W. (1) co do faktu, iż zasadniczym materiałem dowodowym wskazującym na sprawstwo tychże oskarżonych są zeznania R. F. (1). Nie do zaakceptowania jest jednakże pogląd, stanowiący w istocie próbę podważenia jego wiarygodności. W powyżej prezentowanych wywodach wykazano, iż zeznania R. F. (1) dotyczące pozostałych oskarżonych znajdują potwierdzenie w zeznaniach innych świadków, co pozwoliło potwierdzić jego wiarygodność, a także słuszność zarzutów przedstawionych oskarżonym M. K., A. I. (1) oraz M. S. (1). Niezrozumiałym wobec tego jest, sugestia jakoby tylko w stosunku do oskarżonego M. W. (1) i K. B. świadek F. miał mijać się z prawdą. Nie doszło do ujawnienia żadnego konfliktu między stronami, utrzymywali oni względnie pozytywne relacje, co wyklucza przyjęcie koncepcji o pomówieniu powodowanego chęcią odwetu. Oskarżony M. W. (1) (także w apelacji osobistej) podejmował próby zdyskredytowania tzw. „małego świadka koronnego” wymieniając omyłki, jakie dostrzegł w jego relacji. Pogląd sądu rejonowego dotyczący tej kwestii, wytłumaczony w sposób logiczny i rozsądny, znajduje odzwierciedlenie w sporządzonym uzasadnieniu. Na aprobatę zasługuje zdanie, iż pomyłki dotyczące koloru dachu i ogrodzenia pozostają bez znaczenia w obliczu dokładnego wskazania usytuowania domu oskarżonego M. W. (1) i koloru elewacji, co umożliwiło zlokalizowanie właściwego miejsca. Kwestia sporna dotycząca logowania się, silnie akcentowana przez w/w oskarżonego i jego obrońcę, również była przedmiotem rozważań sądu rejonowego, który dokonał rzetelnej analizy podnoszonej okoliczności oraz przedstawił racjonalne argumenty i dowody świadczące o braku podstaw do jej uwzględnienia (vide: str. 10 pisemnych motywów wyroku).

Jak już sygnalizował sąd I instancji, zarzuty te tracą tym bardziej na zasadności w świetle, prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie II K 165/12 wobec R. F. (1), gdzie występował w charakterze oskarżonego. Sąd Rejonowy w

Legionowie wydał wyrok skazujący w/w w dniu 30 sierpnia 2012 roku, a co za tym idzie świadek składając zeznania na rozprawie w niniejszej sprawie nie miał już żadnego procesowego interesu w bezzasadnym obciążaniu oskarżonych i mógł odwołać swoje zeznania.

Szczegóły transakcji obrotu narkotykami opisane przez świadka R. F. (1) były również przedmiotem zarzutów skarżących: obrońców oskarżonych M. S. (1), M. K. i K. B.. Wnikliwa analiza treści zeznań R. F. (1) potwierdza pewne rozbieżności w ilościach narkotyków przez niego podawanych. W orzecznictwie panuje jednak pogląd, iż „nie można dyskredytować dowodu z zeznań świadków tylko dlatego, że występują w nich drobne sprzeczności, przeinaczenia, zwłaszcza kiedy wynikają one ze znacznej odległości czasowej składanych zeznań, odmiennej techniki przesłuchania, czy nawet właściwego, dla każdej z przesłuchujących osób, formułowania depozycji świadka. Inaczej zupełnie przedstawia się sytuacja, kiedy zeznania tego samego świadka całkowicie odmiennie obrazuje te same zdarzenia, zawierają ewidentne sprzeczności, czy dopiero po upływie wielu miesięcy przedstawiają okoliczności, które z punktu widzenia doświadczenia życiowego, nie mogły, z uwagi na ich wyjątkowy charakter, zostać zapomniane bezpośrednio po zdarzeniu będącym przedmiotem depozycji” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 29 kwietnia 2009 roku, II Aka 63/09)”. Sąd okręgowy w pełni podziela cytowany pogląd.

Idąc dalej w tym kierunku obrońca oskarżonego K. B., jak czytamy w uzasadnieniu apelacji, podważył prawidłowość procedowania sądu rejonowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego. Godzi się niniejszym zauważyć, iż sąd rejonowy przyznając walor wiarygodności zeznaniom świadka R. F. (1), kierował się zasadą in dubio pro reo, o czym świadczy fakt, iż w opisach czynów przypisanych oskarżonym przyjął minimalne wysokości podawanych przez niego ilości narkotyków. Co także stanowiło podstawę dalszych wyliczeń korzyści o charakterze majątkowym, które aktualne są kwestionowane przez skarżących. W tym stanie rzeczy nie ulega wątpliwości, iż zarzuty odnoszące się do tej części nie zasługują na akceptację.

Sporną kwestią w niniejszej sprawie, są także notatki, którymi miał posługiwać się świadek R. F. (1) podając szczegóły transakcji. Analiza zeznań świadka (k.2269-2272) na tle uzasadnienia wyroku prowadzi do wniosku, iż akurat do tej materii sąd rejonowy odniósł się nazbyt ogólnikowo (na co zwróciła uwagę obrońca oskarżonego K. B., która przedstawiła w uzasadnieniu apelacji zastrzeżenia, co do ustaleń sądu rejonowego w tym przedmiocie). Tłumacząc akceptację wspomnianych rozbieżności w podawanych ilościach narkotyków sąd meriti podkreślił, iż jest to w pełni uzasadnione upływem czasu i specyfiką funkcjonowania pamięci – fakt notoryjny (vide: str.8 pisemnych motywów wyroku). W tym kontekście poruszył także kwestię notatek, stwierdzając, iż przy składaniu zeznań przed sądem tenże świadek nie dysponował już notatkami z tych transakcji, bowiem je zgubił, co uniemożliwiło mu odtworzenie tożsamyh ilości narkotyków w takcie relacjonowania poszczególnych transakcji. Uzupełniając ten wywód, zwrócić należy uwagę na zeznania świadka R. F. z rozprawy głównej (k.2271 v) - oświadczył on wówczas, iż „wtedy był to krótki okres czasu i wówczas pamiętałem ilości narkotyków, które sprzedałem. Nie miałem wtedy przy sobie notatek... od razu mówiłem, że te ilości podawane przeze mnie są zbliżone. Nie miałem przy sobie żadnych notatek, nie miałem problemów z pamięcią...podając te ilości narkotyków odtwarzałem to z pamięci, są to ilości zbliżone... jak zeznawałem to nie posługiwałem się notatkami. Nie sięgałem do zapisków, żeby zweryfikować ilości podawanych w protokole..”. W ocenie sądu odwoławczego podstawowym czynnikiem kreującym spór dotyczący posługiwania się przez świadka notatkami wynikał z jego oświadczenia, w którym stwierdził, iż dług jaki pojawiał się u M. K. z racji brania narkotyków raz się zwiększał, a raz zmniejszał, odnośnie czego prowadził notatki, których aktualnie już nie posiada (k. 2269v). W obliczu tego, brak jest podstaw do dalszej analizy w tym zakresie, zwłaszcza, iż pozostaje to bez istotnego wpływu dla rozstrzygnięcia, a także dokonanej oceny wiarygodności świadka.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) akcentował także zażywanie narkotyków przez R. F. (1) w okresie istotnym dla sprawy, uznając, iż mogło to zakłócać ogląd i zapamiętywanie rzeczywistości przez świadka. Sąd rejonowy mając na uwadze przedmiotową okoliczność, powołał się na opinię sądowo – psychiatryczną dotyczącą R. F. (1), u którego biegli psychiatrzy rozpoznali zaburzenia osobowości i nadużywanie marihuany. Jednakże stwierdzili, iż jego stan psychiczny nie znosił ani nie ograniczył jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Słusznie już zauważył, sąd rejonowy, że sam fakt uzależnienia nie deprecjonuje zeznań danego świadka (vide: str.9 pisemnych motywów wyroku). Przy czym na uwadze sądu orzekającego pozostawało przyznanie się przez R. F. (1) do

zażywania narkotyków, wskazał bowiem, iż świadek w trakcie składania zeznań przed sądem nie wykazywał żadnych symptomów uzależnienia, jego zachowanie było adekwatne do okoliczności i sytuacji w jakiej wówczas się znajdował, a tym samym sąd nie powziął żadnych wątpliwości odnośnie jego stanu psychicznego. Przedmiotowa argumentacja przekonuje sąd odwoławczy, albowiem jest racjonalna i wynika z dogłębnej analizy i rzetelnej oceny. Czyni to już kolejny zarzut skarżących chybnym.

W tym stanie rzeczy, kwestionowanie prawidłowości podstaw zapadłego rozstrzygnięcia nie znajduje uzasadnienia. Sąd rejonowy wykazał bowiem, jakimi dowodami kierował się wydając zaskarżone orzeczenie. Dowody te zostały zgromadzone w sposób prawidłowy i przedstawiony wraz z aktem oskarżenia w sądzie. Co więcej, osoby – które przesłuchano w toku postępowania przygotowawczego – złożyły zeznania zgodnie z zasadą bezpośredniości przed sądem orzekającym. Podkreślenia wymaga, iż wszystkie dowody przeprowadzono zgodnie z procedurą dowodową, a tak ujawnione w toku rozprawy istotne okoliczności stanowiły podstawę zapadłego w I instancji wyroku. W błędzie jest zatem oskarżony W. podnosząc, iż doszło do wydania wyroku wyłącznie w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony na etapie postępowania przygotowawczego. Racji nie ma także obrońca oskarżonego M. K. sugerujący jakoby doszło do faworyzowania znaczenia dowodów uzyskanych w toku postępowania przygotowawczego. Sąd rejonowy w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący odniósł się do kwestii rozbieżności w treści zeznań poszczególnych świadków, a także przedstawił racjonalne argumenty pozwalające prześledzić tok rozumowania sądu w tej materii. Brak jest wątpliwości, iż miał on na uwadze wszystkie zeznania tych osób tj. zarówno te złożone na etapie postępowania przygotowawczego jak i postępowania sądowego. Sąd I instancji dokonując oceny dowodów w granicach sędziowskiej swobody ocen (art. 7 k.p.k.) dysponował możliwością dania wiary zeznaniom świadków z określonej fazy postępowania, odmawiając wiary zeznaniom składanym na innym etapie tego postępowania. W ocenie sądu odwoławczego nie doszło do naruszenia przedmiotowej reguły, a co więcej stanowisko sądu o tym kształcie umotywowane zostało w należyty sposób.

Poważne kontrowersje skarżących budziły zeznania świadka R. F. (1), wypada zatem zauważyć, iż wyjaśnienia złożone przed organem prokuratorskim konsekwentnie podtrzymał on przed sądem. Z uwagi na dowód z zeznań „małego świadka koronnego” podkreślenia wymaga, iż spełnione zostały standardy rzetelnego procesu. Uzasadnienie wyroku jednoznacznie wskazuje, iż sąd rejonowy miał świadomość korzyści, jakich uzyskał świadek w zamian za współpracę z organami ścigania, umożliwił obrońcom i oskarżonym zadawanie pytań w/w na rozprawie głównej, z należytą ostrożnością dokonana została ocena zeznań tego świadka, a co więcej nie stanowią one jedyne dowodu w sprawie, o czym była już mowa powyżej. Godzi się odnotować, iż sąd rejonowy mając na względzie specyficzny charakter tego dowodu, dokonał wszechstronnej procesowej weryfikacji tychże zeznań, które w przeważającej większości znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie. W kontekście wiarygodności zeznań świadka R. F. (1) obrońca oskarżonego M. K. i obrońca oskarżonego M. W. (1) podnosili – istotną w ich ocenie okoliczność – jaką jest zachowanie R. F. (1) w relacjach partnerskich, a mianowicie permanentne okłamywanie konkubiny i notoryczne wchodzenie w intymne relacje z innymi osobami. W ocenie sądu odwoławczego pogląd jakoby takie postępowanie świadka – co do zasady w odczuciu społecznym sprzeczne z regułami moralnymi – dowodziło braku wiarygodności tegoż świadka co do przedmiotu niniejszej sprawy i prawdziwości zarzutów przedstawionych oskarżonym, jest błędny i w żadnym stopniu nie znajdujący uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Obrońca oskarżonego M. W. (1) zakwestionowała także kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonym tj. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. Sąd okręgowy dostrzega, iż poglądy w tej sferze nierzadko są ze sobą sprzeczne, skąd także cytowane przez w/w obrońcę orzeczenie. Tutejszy sąd stoi jednak na stanowisku, iż przyjęcie, że zachowanie oskarżonych wypełniało znamiona czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie jest wadliwe. Przede wszystkim konstrukcja ta nie wprowadza w błąd, zwłaszcza co do rodzaju działalności przestępczej oskarżonych. Wynika to przede wszystkim z faktu, iż ust. 3 odwołuje się do ust. 1. Co więcej, zgodnie z przeważającą praktyką orzeczniczą – o odmiennym kierunku niż powoływana przez obronę - dopuszczalnym jest przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynu art. 56 ust 1 i 3 w/w ustawy i konstrukcja taka, w ocenie sądu odwoławczego, nie stanowi obrazu przepisów prawa materialnego.

Sąd odwoławczy dostrzegając jednak uchybienie sądu rejonowego w postaci błędnej podstawy prawnej wymiaru kary pozbawienia wolności, dokonał w tym zakresie stosownej modyfikacji. Rozwijając sygnalizowaną problematykę zauważyć należy, iż przyjęcie w podstawie prawnej wymiaru kary konstrukcji w postaci art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest nieprawidłowe. Powołane przepisy, choć kryminalizują co do zasady tożsame przestępstwo, to przewidują odmienne sankcje. W ramach korekty sąd okręgowy wyeliminował art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu z podstawy prawnej wymiaru orzeczonych kar pozbawienia wolności. Przedmiotowa modyfikacja nie stanowi rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonych, a zatem jest dopuszczalna. Modyfikacja ta znajduje odzwierciedlenie w tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która dotyczy ustawowego zagrożenia za czyn przypisany oskarżonym, a w której sąd rejonowy odwołuje się do dyspozycji art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez oskarżonych przypisanych im czynów (vide str. 23 pisemnych motywów wyroku).

W tym miejscu, wyrazić należy pełną aprobatę dla przyjętych przez sąd rejonowy wysokości tychże kar (vide: str. 24-26 pisemnych motywów wyroku). Nie sposób zgodzić się z poglądem, jakoby miały one charakter rażąco surowych. Prześledzenie uzasadnienia sądu rejonowego w tym przedmiocie pozwala wyrazić przekonanie, iż poszczególne wymiary kar są adekwatne do rodzaju procederu, jakim zajmowali się oskarżeni i jego skali.

Oskarżonemu M. K. wymierzona została kara 4 lat pozbawienia wolności i kara grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 20 zł każda stawka. Za bezwzględny charakter przedmiotowej kary pozbawienia wolności przemawiały wszystkie zachowania przypisane oskarżonemu w ramach art. 12 k.k. Istotną kwestią jest, iż M. K. wielokrotnie zajmował się obrotem środkami odurzającymi w znacznej ilości. Ocena jego działania prowadzi do wniosku, iż z działalności przestępczej uczynił sobie stałe źródło dochodu. Dodatkową okolicznością, mającą wpływ na wymiar kary jest uprzednia karalność tego oskarżonego.

Oskarżonemu A. I. (1) sąd rejonowy wymierzył kary jednostkowe za poszczególne przypisane mu czyny: w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i w wymiarze 250 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda stawka oraz w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kierując się zasadą absorpcji sąd wymierzył jednocześnie karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. obrońca oskarżonego nie zgadzając się z powyższym wymiarem kary, podniósł w środku odwoławczym zarzut rażącej niewspółmierności kary. Nie tracąc z pola widzenia przedstawionej przez niego argumentacji, podzielić należy pogląd sądu I instancji w zakresie tejże kwestii. Rodzaj działalności, ilości narkotyków wprowadzonych do obrotu oraz różne odmiany działań oskarżonego w tym zakresie uzasadniają przekonanie, iż dokonał on świadomego wyboru i zdecydował się na taką działalność i takie życie. Dodatkowo w przekonaniu tym utwierdza uprzednia karalność oskarżonego. Odmówić tym samym należy słuszności obrońcy, uznając zarzut z pkt 2 przedmiotowej apelacji za nietrafny.

Jak wynika z pisemnych motywów wyroku (k.25), sąd rejonowy w toku rozważań dotyczących kary, jaka winna zostać orzeczona wobec oskarżonego M. S. (1) wziął pod uwagę rodzaj środka odurzającego, w którego obrocie oskarżony uczestniczył. Zdaniem sądu odwoławczego taki tok rozumowania jest jak najbardziej właściwy. Rodzaj tegoż środka przedkłada się bowiem na stopień społecznej szkodliwości czynu. Jednocześnie uprzednia karalność oskarżonego, motywacja w postaci chęci osiągnięcia zysku, w pełni uzasadniają koncepcję o wymierzeniu oskarżonemu kary o charakterze bezwzględny w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki wynosi 35 zł.

Zdecydowanie niższy wymiar kary pozbawienia wolności orzeczony został wobec K. B.. Wynika to z istotnej okoliczności, jaką jest niewielka ilość narkotyków i substancji psychotropowych w obrocie, których on uczestniczył. Za zasadnością orzeczenia kary o charakterze bezwzględny przemawia jednakże wielokrotność wchodzenia przez oskarżonego w konflikt z prawem. Wyklucza to możliwość uznania, iż resocjalizacja w warunkach wolnościowych byłaby wystarczająca. Tak samo jak w przypadku pozostałych oskarżonych, cel osiągnięcia korzyści majątkowej - w jakim działania podejmował oskarżony - uzasadniał orzeczenie kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka.

Wyrazić także należy aprobatę dla rozstrzygnięcia sądu rejonowego w przedmiocie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. W. (1). Okoliczności w postaci uprzedniej karalności oskarżonego, sposób jego działania tj. zamierzone zdobywanie jak największego kręgu odbiorców narkotyków i zawieranie znajomości w środowisku przestępczym, co umożliwiło mu uczynienie z obrotu narkotykami stałego źródła dochodu, wskazuje na wysoki stopień jego demoralizacji. Dlatego też, adekwatnym do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu jest wymiarzenie mu kary bezwzględnej 3 lat pozbawienia wolności oraz z racji treści art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 zł każda stawka.

Analiza w przedmiocie wymiaru tychże kar prowadzi do konkluzji, iż bez wątpienia, uwzględnione zostały dyrektywy unormowane w art. 53 k.k. Przede wszystkim pod uwagę wzięto stopień winy oraz znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Charakter czynów, przypisanych oskarżonym nie pozostawia wątpliwości co do stopnia ich społecznej szkodliwości. Przepięstwo udzielenia narkotyków cechuje znaczny stopień społecznego niebezpieczeństwa – zgodnie z poglądem doktryny – bowiem to właśnie udzielenie środków odurzających stanowi często pierwszy krok do uzależnienia. Analiza pozostałych kryteriów przewidzianych w art. 115 § 2 k.k. prowadzi do potwierdzenia prawidłowości wyszczególnienia tej przesłanki. Proceder rozprowadzania narkotyków godzi w przedmiot ochrony jakim jest życie i zdrowie konkretnej jednostki czy też, jak zamiennie podnoszone jest w doktrynie, zdrowie publiczne. Przyczynia się także do rozwoju narkomanii, określanej już mianem patologii społecznej. Powszechnie znanym jest fakt, że istnieją negatywne skutki konsumpcji, co uzasadnia w pełni kryminalizację rozprowadzania, a także posiadania narkotyków (w ilości wskazującej na cel dalszej odsprzedaży). Oskarżeni świadomi tego, podjęli się działalności w postaci obrotu narkotykami kierując się w zasadzie wyłącznie celem osiągnięcia korzyści majątkowych. Nie zważali zarazem na konsekwencje jakie mogą ponieść oni samymi jak też nie byli zainteresowani ujemnymi skutkami odczuwalnymi przez tzw. konsumenta tychże środków. Powracając do elementów przewidzianych w art. 53 § 1 i 2 k.k. zaakcentować należy cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie utożsamiane są z funkcją kary – kształtowanie właściwej postawy społecznej. Zdaniem sądu odwoławczego, przedmiotowe kary pozbawienia wolności winny skutkować faktycznym zrozumieniem przez oskarżonych nagannego charakteru ich postępowania oraz zaspokoić społeczne poczucie sprawiedliwości. Poza uwagę nie pozostały także takie czynniki jak właściwości i warunki osobiste oskarżonych, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, a w tym uprzednia karalność. W tym kontekście, sygnalizacji wymaga respektowanie przez sąd rejonowy normy z art. 55 k.k. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje jednoznacznie, iż okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnione zostały tylko do osoby, której dotyczą. Wszystkie te okoliczności prowadziły do wykluczenia możliwości zastosowania instytucji o której mowa w art. 69 k.k. wobec wszystkich oskarżonych. Nie dostrzeżono pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec nich, która uprawniałaby do zajęcia stanowiska o zasadności warunkowego zawieszenia wykonania im kar pozbawienia wolności, w sytuacji spełnienia przesłanki wymiaru kary przewidzianej w powołanym przepisie. Podzielić w tym przedmiocie należało pogląd sądu rejonowego, w myśl którego jedynie kara o charakterze bezwzględnym spełni cele zapobiegawcze.

Pozostając w tej sferze, odnotować również należy słuszność wymierzenia na podstawie art. 33 § 2 k.k. kar grzywny, a także ustaloną ich wysokość, która zdaniem sądu odwoławczego nie wykracza poza możliwości zarobkowe oskarżonych. Zważywszy zaś na motyw, jakim kierowali się oskarżeni przypisać jej można również cechy wystarczająco dotkliwej, co jedynie dodatkowo wpłynąć może na poprawność funkcjonowania przez nich w przyszłości w społeczeństwie.

Sąd rejonowy w wyroku orzekł przepadek korzyści majątkowych na rzecz Skarbu Państwa pochodzących z przestępstw popełnionych przez oskarżonych, których wysokość była także kwestionowana w apelacjach. Art. 45 § 1 k.k. przewiduje możliwość przepadku korzyści majątkowej bądź jej równowartości uzyskanej z czynu przestępczego. Wspomniany środek karny znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy sprawcy czynu przestępczego nie można pozbawić przedmiotu tej czynności na podstawie art. 44 § 1 i § 6 k.k., choćby z powodu uprzedniego zbycia go. Nie podlega dyskusji, iż w wyniku działań stanowiących czyny przypisane oskarżeni wyzbywali się samych środków odurzających dokonując transakcji, na zasadzie wymiany ich na świadczenie pieniężne. Prawidłowa jest zatem podstawa prawna przyjęta przez sąd rejonowy do orzeczenia tegoż przepadku. Nie mają racji skarżący, iż niemożliwym było ustalenie wysokości tych korzyści. W powyższej części wywodów, wskazywano już, że sąd rejonowy zgodnie z obowiązującą zasadą z

art. 5 § 2 k.k., nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzygnął na korzyść oskarżonych i przyjął minimalne ilości narkotyków pojawiające się w relacjach świadka R. F. (1). Na tej podstawie obliczona została również wartość korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonych z obrotu narkotykami. Dla porządku już tylko nadmienić należy, iż brak jest zastrzeżeń po stronie tut. sądu odnośnie rozstrzygnięć co do pozostałych dowodów rzeczowych, które nota bene nie były przedmiotem zarzutów.

Sąd odwoławczy doszedł do przekonania o zasadności zasądzenia od oskarżonych opłat oraz kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. W przeciwieństwie do sądu rejonowego zasądzono zarówno opłatę jak i koszty sądowe od oskarżonego M. S. (1) oraz M. W. (1), albowiem przesłanki stanowiące podstawę uprzedniej decyzji w tym przedmiocie, straciły na aktualności.

Na zakończenie zauważyć należy, iż sąd okręgowy z urzędu dokonał sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w postaci błędnie odnotowanej, w wyroku sądu I instancji, daty urodzenia oskarżonego A. I. (1). Dokonując korekty w tym zakresie w miejsce cyfry „...” wpisał cyfrę „...”.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.